

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 160/12
Luxemburg, 6 decembrie 2012

Hotărârea în cauza C-430/11
Md Sagor

Directiva privind returnarea imigranților aflați în situație de ședere ilegală nu se opune ca un stat membru să sancționeze șederea ilegală cu pedeapsa amenzii care poate, în anumite condiții, să fie înlocuită cu măsura expulzării

În schimb, această directivă se opune ca un stat membru să sancționeze șederea ilegală cu măsura domiciliului forțat, atunci când nu se garantează că această sancțiune trebuie să înceteze în momentul în care este posibil transferul fizic al persoanei interesate în afara statului membru în cauză

Directiva privind returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală¹ („Directiva returnare”) stabilește standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru îndepărtarea de pe teritoriul acestora a resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală.

Potrivit reglementării italiene, șederea ilegală poate fi sancționată cu o amendă care, în anumite condiții, poate fi înlocuită cu expulzarea sau cu domiciliul forțat.

Md Sagor, care declară că s-a născut în Bangladesh, este vânzător ambulant, neavând domiciliul stabil în Italia. Întrucât nu avea permis de ședere, el a fost trimis în judecată, în 2010, în fața Tribunalului din Rovigo (*Tribunale di Rovigo*, Italia) pentru infracțiunea de ședere ilegală.

Nutrind îndoieli în ceea ce privește compatibilitatea reglementării italiene cu dreptul Uniunii, instanța italiană solicită Curții de Justiție dacă Directiva returnare se opune unei astfel de reglementări naționale.

În hotărârea sa de azi, Curtea amintește cu titlu introductiv că Directiva returnare nu are ca obiect armonizarea integrală a normelor din statele membre privind șederea străinilor și, în consecință, nu se opune posibilității ca dreptul unui stat membru să califice șederea ilegală drept infracțiune și să prevadă sancțiuni penale pentru a descuraja și reprima săvârșirea unei astfel de infracțiuni². Cu toate acestea, dreptul național nu trebuie să aducă atingere aplicării standardelor și procedurilor comune stabilite prin directivă și, astfel, să o lipsească pe aceasta de efectul său util.

Curtea confirmă, mai întâi, jurisprudența sa potrivit căreia s-ar aduce atingere Directivei returnare dacă, după ce a constatat șederea ilegală a resortisantului unei țări terțe, statul membru în cauză ar efectua înainte de executarea deciziei de returnare, măsuri de urmărire penală care ar putea conduce la o pedeapsă cu închisoarea în cursul procedurii de returnare, ceea ce ar risca să întârzie îndepărtarea³.

Curtea arată apoi că măsurile de returnare nu sunt întârziate sau împiedicate de o urmărire penală precum cea inițiată împotriva domnului Sagor, dat fiind că reglementarea națională în cauză permite ca returnarea să fie realizată independent de urmărirea penală și fără a fi necesar ca aceasta să fie finalizată. Nici aplicarea unei **amenzi** nu este de natură să împiedice punerea în aplicare a procedurii de returnare.

¹ Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (JO L 348, p.98).

² Hotărârea Curții din 6 decembrie 2011, Achughbabian (C-329/11); a se vedea de asemenea [CP nr. 133/11](#).

³ Hotărârea Curții din 28 aprilie 2011, El Dridi (C-61/11 PPU); a se vedea de asemenea [CP nr. 40/11](#).

De asemenea, nu este contrară directivei posibilitatea oferită instanței penale de a înlocui amenda cu **sanctiunea expulzării, însoțită de interdicția de intrare pe teritoriul italian**, în cazurile în care este posibilă realizarea imediată a returnării persoanei interesate.

Astfel, directiva permite statelor membre, pe baza examinării individuale a situației persoanei interesate, să impună **expulzarea, fără a acorda un termen pentru plecarea voluntară**, atunci când există riscul ca aceasta să fugă pentru a se sustrage de la procedura de returnare.

Curtea amintește, în sfârșit, că statele membre sunt obligate, ca urmare a obligației de loialitate și a cerințelor de eficacitate prevăzute în directivă, să efectueze îndepărtarea în cel mai scurt termen. Or, atunci când o amendă este înlocuită cu măsura **domiciliului forțat**, Curtea constată că aceasta din urmă, aplicată în cursul procedurii de returnare, nu contribuie la realizarea transferului fizic în afara statului membru în cauză al resortisantului unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală. Dimpotrivă, **domiciliul forțat poate să întârzie și să împiedice măsurile de conducere la frontieră sau de returnare forțată pe calea aerului**.

Curtea consideră, așadar, că **Directiva returnare se opune unei reglementări naționale care permite reprimarea șederii ilegale a resortisanților țărilor terțe cu sancțiunea domiciliului forțat, fără a garanta că executarea acesteia trebuie să înceteze în momentul în care este posibil transportul fizic al persoanei interesate în afara statului membru în cauză**.

Revine instanței italiene sarcina să examineze dacă, în reglementarea națională, există o dispoziție care să asigure prevalența îndepărtării în raport cu executarea sancțiunii domiciliului forțat.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708